

lig Marineminister. Marinen har her saa stor Betydning, at jeg paa ingen Maade kan anse det for ønskeligt, at de tvende Ministerier saumensmeites, og det, der nu er skeet, er netop Noget, jeg tror vi maa ønske. Efter min Mening bør saavel en Spøfficer som en Landofficer have Sæde i Statsraadet, og jeg tror saaledes ikke, at det er ønskeligt for vor Marines Udvikling, at de tvende Ministerier sammensmeltes. Der er blevet talt en Del om provisoriske Finantslove, og et enkelt Medlem har nævnet Grev Spønnecks Navn. Det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem skulde nævne den Mand's Navn, naar han vil udtale sig imod provisoriske Finantslove; men hvad angaar den Udtalelse af Grev Spønneck, som han fremkom med, tror jeg, uagtet jeg ikke har Tidenden ved Haanden, at den kun fremkom i Anledning af et Forslag, som fremkom for den grundlovgivende Rigsforsamling, og som gik ud paa, at der skulde sammentræde Udvalg af Folkethingets Medlemmer og Landstingets Medlemmer for i Førelse af naaende den endelige Afgjørelse af de finantsielle Sager. Sagen var den Gang altsaa en ganske anden end nu. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) har igaar udførligt udtalt sig om vort Skatteforhold. Jeg skal i saa Henseende paa ingen Maade følge hans Exempel — det vilde blive altfor vidtløftigt at gaa ind derpaa —, men jeg maa dog sige, at jeg ikke er ganske uenig med ham i Onsket om, at der sker en Forandring, og jeg har i saa Henseende oftere udtalt mig for, at der burde ske en Lettelse med Hensyn til Skatterne, navnlig med Hensyn til Tolbagifterne, for de mindre Bemidlede. Jeg kan for saa vidt i det Væsentligste slutte mig til ham, men skal en saadan Forandring ske, er det ogsaa nødvendigt, at vi faae en Indkomstskat, og jeg har til enhver Tid udtalt mig for en saadan Skat. Jeg indrømmer meget vel, at en saadan Skat kan have mange Ulemper, at der kan være faare meget, der kan siges derimod, men der er Gætt, der kan siges for den, og det er, at man derved ganske kan undgaa at beskaffe de Ulemplede, da vi jo altid have haft den Bestemmelse i vore Indkomstskattelove, at de, der kun have en meget lille Indtægt, ere ganske fri for at betale Indkomstskat; men et Flertal i dette Thing har ved i en tidligere Samling ved en Afstemning af fjernede netop den Minister, der altid har været stemt for en Indkomstskat, just ikke gjort denne Sag nogen Tjeneste. Til disse saa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg kun skal udtale, at medens jeg som sagt er enig om Onskeligheden af, at der sker en Forandring med Hensyn til vore Skatteforhold, kan jeg selvfølgelig ikke heri i fjerneste Henseende se nogenformhelt Anledning til at negte selve Finantsloven, et Skridt, som jeg anser det for yderst farligt at foretage.

Bille: Svorvel mit Haab om, at jeg vilde have faaet Ordet umiddelbart efter det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) i Gaarsmødet, er blevet skuffet, ønsker jeg dog ikke idag at tage Ordet, uden at bringe dette ærede Medlem en Tak. Forhandlingen var ved den Maade, paa hvilken den blev ført af det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), bragt ind i en Tone, der syntes at være en Anledning som den her foreliggende ganske værdig. Det ærede Medlem fra Ringsted er i sin lykkelige Umiddelbarhed uvidende om den store Forskjel, som det gjør, om en Forsamling leer med en Taler, eller om den leer ad ham, og har mere end eer Gang i et alvorligt Dieblif bragt en saadan Tone ind i vore Forhandlinger, som virkelig kun kunde føre til Latter ad Taleren, ikke til Latter med ham. Jeg skylder imidlertid det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) den Anerkendelse, at han hurtig og sikkert vidste at føre Forhandlingen tilbage fra den høist uheldige Udskielse til et Trin, hvor man igjen bevæger sig i alvorlige Grunde for at drøfte en alvorlig Sag. Det forekommer mig forøvrigt, at der ved denne Leilighed, som ikke saa ganske sjældent i de senere Aar, naar Kampen har været ført mellem de Herrer, der nu udgjøre Flertallet i denne Forsamling, og deres Modstandere, i det Hele taget ikke viser sig særdeles Tilbøjelighed til at tage Ordet. Ganske vist — vi ere allerede midt paa den anden Dags Forhandling, vi have aabnet dette Møde med et indtegnat Dufin Tale, og saaledes er der ikke i rent ydre Henseende nogen Mangel paa Medlemmer, der ville tage Ordet; men ikke desto mindre er det mig paafaldende, i hvilken Grad alle de Forhandlinger, der have været førte om disse store konstitutionelle Spørgsmaal, have været lefsagede af en Utilbøjelighed til at gaa ind paa en virkelig og alvorlig Debat. Da vi i forrige Samling drøftede det Spørgsmaal, om man skulde negte Finantslovens Vedtagelse ved 3die Behandling, blev det betragtet som noget særdeles Ondskabsfuldt, at en hel Side af Salen tav ganske stille under denne Debat og ikke lod høre fra sig, og dog var dette kun en ganske naturlig Følge af den Maade, hvorpaa Forhandlingerne mere og mere er bragte til at føres her i Salen. Det kan ikke være Andet, end at naar man den ene Gang efter den anden møder til Forhandlingerne med forudfattede, forud formulerede Beslutninger, borttager man den væsentligste Spøree til en virkelig parlamentarisk Anstrengelse. Man siger i Forveien til os: „Sieg I kun, hvad I ville; snak I kun, hvad I ville; kom I kun med, hvad Grunde I ere i Stand til; vi ere ligegodt de Mange, vi have forud besluttet, hvorledes vi ville stemme, vi give Jer en god Dag og handle alligevel som vi ville.“ Dette er ikke den Maade,